

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Bašty 8, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2008, č. j. 34 Cad 63/2008 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Ing. Lukáši Prudilovi, Ph.D., **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 29. 11. 2007, č. X, jímž byla od 8. 5. 1992 uvolněna výplata částečného invalidního důchodu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve výši 1298 Kč měsíčně a dále byla provedena úprava této výše částečného invalidního důchodu na základě zvyšovacích akcí, které byly od června 1992 do ledna 2007 včetně na částky

uvedené v rozhodnutí. Tímto rozhodnutím žalovaná realizovala rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2007, sp. zn. 33 Cad 45/2007.

Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 6. 2008, č. j. 34 Cad 63/2008 - 16, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že předcházejícím rozsudkem ze dne 6. 8. 2007, č. j. 33 Cad 45/2007 - 34, bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2006 pro vady řízení a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. V závazném právním názoru krajský soud uložil žalované provést přepočtení výše částečného invalidního důchodu tak, jako by nedošlo k přetržce v jeho výplatě v době od 8. 5. 1992 do 23. 6. 1992 a poněvadž žalobce uplatnil několik žádostí v souvislosti se zánikem nároku na výplatu částečného invalidního důchodu a nejdříve svým podáním ze dne 10. 11. 2003 a od této doby žádost nebyla řešena správním rozhodnutím, upozornil žalovanou, aby respektovala lhůtu pro zánik nároku na výplatu dávek důchodového pojištění uvedenou v § 56 zákona o důchodovém pojištění, umožňující vyplatit doplatek dávky přiznané v nižší částce než náležela, nejvýše za dobu tří let před uplatněním žádosti. Krajský soud uložil žalované, aby od uvedeného data přepočtená výše částečného invalidního důchodu byla porovnána se skutečnou výplatou částečného invalidního důchodu a rozdíl v nově vydaném rozhodnutí vyčíslen a žalobci vyplacen. Krajský soud dále popsal, jak žalovaná provedla úpravu výše částečného invalidního důchodu, respektive i jeho procentní výměry podle jednotlivých zvyšovacích akcí, které realizovala podle předpisů v období od června 1992 do ledna 2007. Vyšel pak z toho, že je nepochybné, že žalovaná realizovala rozsudek krajského soudu v plném rozsahu a v souladu se zákonem. Krajský soud proto shledal obecnou námitku stěžovatele - nesouhlas s provedenou realizací rozsudku - za nedůvodnou. Krajský soud rovněž nezjistil žádná pochybení v postupu žalované, která by nerespektovala všechny právní nároky stěžovatele. V rozhodnutí žalovaná provedla vždy řádně a správně úpravu výše procentní výměry částečného invalidního důchodu v souladu se zákonem a předpisy upravujícími zvyšování důchodu v jednotlivých letech. Obecná námitka, že nerespektovala všechny právní nároky stěžovatele je proto rovněž nedůvodná. Žalovaná taktéž správně vymezila počátek doby, od níž stěžovateli náleží novou úpravou výše dávky vzniklý doplatek částečného invalidního důchodu - od 10. 11. 2000 - vzhledem k závazně právnímu názoru krajského soudu, jenž byl uveden v jeho rozsudku ze dne 6. 8. 2007, č. j. 33 Cad 45/2007 - 36.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v tom, že jak žalovanou, tak i krajským soudem byla chybně vypočtena výše důchodu, která měla být stěžovateli přiznána. Podle názoru stěžovatele náleží mu důchod ve vyšší částce než té, která byla přiznána žalovanou a krajským soudem. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Stěžovatel se žalobou domáhal po žalované zaplacení částky 5 000 000 Kč, přičemž sám označil tuto částku v žalobě jako odškodné, aniž by ji blíže specifikoval. Domáhal se žalobou zaplacení částky 5 000 000 Kč a rovněž o této části žaloby mělo být soudem rozhodnuto. Z rozsudku není patrné, jak žalovanou částku soud posoudil. V prvé řadě měl vyzvat stěžovatele, aby upřesnil z jakého titulu se zaplacení této částky domáhá, eventuálně jej vyzvat k upřesnění žalobního petitu. Napadený rozsudek je v této části

zcela nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, jaké důvody krajský soud vedly k zamítnutí žaloby i v té části, ve které se stěžovatel domáhal zaplacení částky 5 000 000 Kč. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a pro tyto důvody je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal a přitom dospěl k závěru, že kasační stížnosti není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti především uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu stěžovatel pouze uvádí, že výše jeho důchodu byla chybně vypočtena a je toho názoru, že mu náleží důchod ve vyšší částce, než té, která byla přiznána žalovanou a krajským soudem. Stěžovatel tedy - stejně jako v řízení před krajským soudem - pouze v obecné poloze vyjadřuje nesouhlas s provedeným výpočtem výše jeho částečného invalidního důchodu. K této námitce již krajský soud uvedl, že nezjistil žádná pochybení v postupu žalované, která by nerespektovala všechny právní nároky stěžovatele, když žalovaná ve svém rozhodnutí provedla vždy řádně a správně úpravu výše procentní výměry částečného invalidního důchodu v souladu se zákonem a předpisy upravujícími zvyšování důchodu v jednotlivých letech. Za situace, kdy stěžovatel neuvádí žádné konkrétní důvody, které jej vedou k názoru, že postup žalované při výpočtu jeho částečného invalidního důchodu byl nesprávný, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že v postupu žalované při výpočtu výše částečného invalidního důchodu stěžovatele nebylo shledáno žádné pochybení.

Stěžovatel dále namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), když z rozsudku krajského soudu není zřejmé, jaké důvody krajský soud vedly k zamítnutí žaloby v té části, ve které se stěžovatel domáhal zaplacení částky 5 000 000 Kč. K tomu lze uvést, že krajský soud v daném případě pouze přezkoumával zákonnost rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2007, č. X, jímž stěžovateli byla od 8. 5. 1992 uvolněna výplata částečného invalidního důchodu a bylo rozhodnuto o výši tohoto důchodu od uvedeného data až do ledna 2007.

Pokud stěžovatel v žalobě uplatnil nárok na „odškodné v částce 5 000 000 Kč z důvodu poškození nesprávným postupem zaměstnanců ČSSZ“, nebylo o tomto nároku stěžovatele krajským soudem rozhodováno, neboť krajský soud mohl přezkoumávat pouze zákonnost zmíněného rozhodnutí žalované. Nárok stěžovatele na zaplacení částky 5 000 000 Kč by bylo možno považovat za nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o takovémto nároku však nelze rozhodovat v rámci správního soudnictví.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalované, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nenáleží.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatele k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčíslil odměnu za zastupování stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto podle obsahu spisu zástupci stěžovatele přiznal odměnu za jeden úkon, a to za seps kasační stížnosti v částce 500 Kč s připočtením režijního paušálu ve výši 300 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu